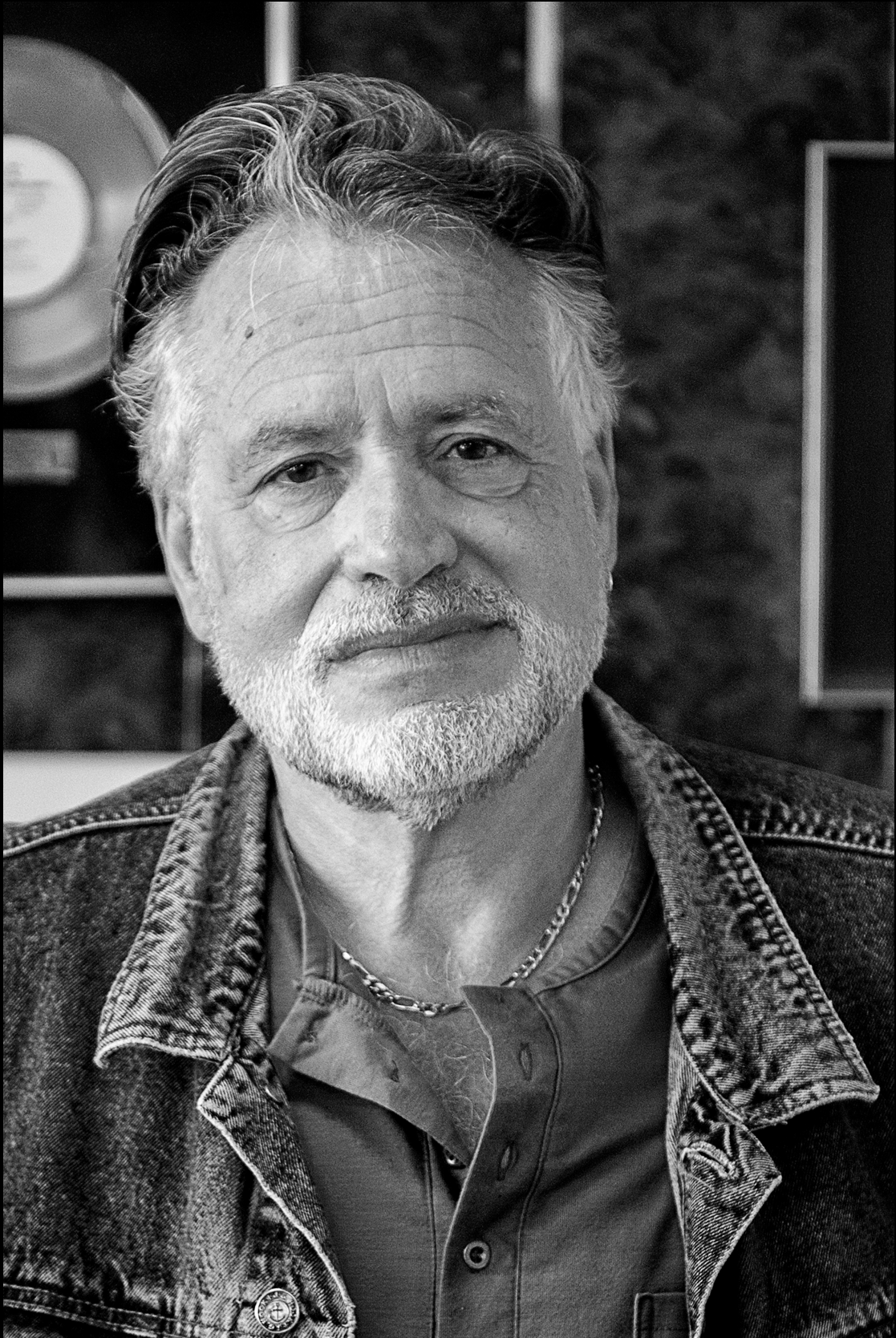

GEORGE BAKER

NEDERLANDS MEEST SUCCESVOLLE SONGSMID

Binnen in de studio hangt een poster. Tussen alle platina en gouden platen raken we na afloop van het interview maar niet uitgepraat over deze poster. Het betreft het affiche voor de allereerste Pinkpop uit 1970. Voor 2,50 gulden(!) kon je destijds naar binnen. Deze poster bevindt zich in de studio van George Baker: een wereldwijd fenomeen. Over de hele wereld kennen mensen zijn nummers, ongeacht het jaar van herkomst. Met zo'n 25 000 000 verkochte platen en vele successen en ervaringen rijker, Kijken wij samen met George Baker (echte naam: Hans Bouwens) terug op een enorme carrière. Over successen en het ontstaan hiervan, keuzes en een les muziekgeschiedenis. Want als je een gesprek aangaat met George Baker ligt een les imposante muziekgeschiedenis op de loer.

(Mike Warrink): Allereerst, Hoe gaat het met u?

(George Baker): “Met mij gaat het goed! Ik ben gezond, en doe eigenlijk al hetgeen wat ik mijn hele leven al met plezier doe: Ik maak muziek en schrijf liedjes. In de studio breng ik veel tijd door voor mijn werk, dus ik heb niks te klagen.”

(MW): “Wat veel mensen niet weten is dat uw echte naam niet George Baker is, maar Hans Bouwens. Waar komt de artiestennaam vandaan?”

(GB): “We hadden een band die luisterde naar de naam Soul Invention. Hiermee maakten we onze eerste plaat, maar dit had niet zoveel met soul te maken. In een zoektocht naar een passendere naam, kwamen we uiteindelijk uit bij de band-bus. Hierin lagen aan de ene kant de vieze boekjes en aan de andere kant de privé detectives. De naam George Baker is uit een zo’n detective boekje gekomen, met de gedachtegang van: Dat lijkt me wel leuk. Niet wetende dat ik 46 jaar later nog steeds onder die naam optreed en de uiteindelijke George Baker Soul Selection eruit zou ontstaan.”

(MW): :Voordat u als artiest in de desbetreffende tourbus belandde, heeft u heel veel baantjes gehad. Hoezo de enorme verscheidenheid aan baantjes?”

(GB): “Die verscheidenheid aan baantjes heeft alles te maken met muziek. Toen ik op mijn 13e van Hoorn naar de Zaanstreek verhuisde, leerde ik daar gitaarspelen van een schoolvriendje. Dat zorgde er uiteindelijk voor dat ik zelf ook een goede gitaar wilde hebben. In de plaatselijke muziekwinkel zag ik vervolgens een prachtige gitaar in de etalage staan van 250 gulden. Aangezien ik dit bedrag niet had, besloot ik een dealtje te sluiten met de winkeleigenaar: elke week zou ik 2,50 gulden betalen, in ruil voor de gitaar. Om dit bedrag voor elkaar te krijgen ben ik allereerst begonnen als leerling drukker, om vervolgens steeds meer geld te verdienen bij andere baantjes. Ik kan wel stellen dat ik alle fabrieken in de Zaanstreek van binnen en van buiten ken!”

(MW): “Waar was u dan terecht gekomen als u geen muzikant zou zijn geworden?”

(GB, zonder enige aarzeling): “Dan was ik zeeman geworden. Als kind zijnde wilde ik maar twee dingen: of zanger worden of ik wilde gaan varen. Doordat ik van school ben gegaan en dus geen papertje had, was aardappels schillen op een boot de enige functie die voor mij haalbaar was. Toen ben ik maar vol gas voor zanger gegaan.”

(MW): “En met succes! Met Little Green Bag begon in 1969 uw muzikale carrière. Dit terwijl u als 23 jarige nog werkzaam was achter de lopende band in een limonade

fabriek. Hoe was het om op de ene dag te werken in deze fabriek, om vervolgens het muzikale avontuur aan te gaan?”

(GB): “Ik speelde natuurlijk al met de Soul Invention, maar dat was altijd in het weekend. Met Little Green Bag als enorme hit werd het steeds drukker, en combineerde ik het optreden met werken. Toen ik voor de zoveelste keer te laat kwam (als gevolg van de lange dagen die ik maakte) zei mijn baas: het is beter dat je ontslag neemt en gewoon voor de muziek gaat. Dat is uiteindelijk ook wat ik heb gedaan.”

(MW): “Hoe is het nummer waar u uw doorbraak aan te danken heeft ontstaan?”

(GB): We repeteerden met de band in een schooltje in Assendelft en wilden dolgraag een plaat uitbrengen. Vroeger moest je nog langs de platenmaatschappij om daar je nummer ten gehore te brengen. De feedback die we kregen was of ‘je hoort nog van ons’, of ‘jullie repertoire is niet interessant genoeg’ (we speelden alleen maar covers). Het was toen of een eigen liedje uitbrengen

of er rekening mee houden dat het niks zou gaan worden. Onze bassist (Jan Visser, red.) speelde tijdens de repetities altijd een intro, eigenlijk om zijn vingers mee op te warmen. Laagje voor laagje is zo uiteindelijk Little Green Bag ontstaan. Van het klaslokaal in Assendelft gingen we naar een studio in Haarlem om het nummer in demo vorm op te nemen. De studio eigenaar vond het een erg leuk liedje, en heeft toen contact opgezocht met de platenmaatschappij Negram. Samen met nog twee andere nummers is Little Green Bag als single op de markt gebracht en zo is eigenlijk alles begonnen.”

(MW): “Heeft u het kleine groene tasje eigenlijk nog?”

(GB, lacht): “Zal ik je eens wat vertellen: die heb ik nooit gehad! Die groene tasjes hebben ze later eigenlijk pas uitgedeeld als promotie artikel.”

(MW): “Als gevolg van het succes is Jaap Buijs bij jullie terecht gekomen”

(GB): “Dat klopt, ongeveer een maand of drie na de release van onze single. Voor de manager die we ervoor hadden was het allemaal teveel. Via Jan Buijs (Jaaps broer en toentertijd werkzaam bij EMI, red.) kwam Jaap (toentertijd nog vrachtwagenchauffeur) bij ons terecht. Met zijn ambities voor manager zei het label: ‘we hebben wel een leuk bandje voor je Jaap’. En sindsdien was Jaap onze manager.”

(MW): “Wat heeft hij uiteindelijk allemaal voor jullie betekend?”

(GB): “Jaap was toen nog niet de man zoals iedereen hem kent: we zijn eigenlijk samen tegelijkertijd een enorm leerproces aangegaan. Met een goed verstand, slim zakeninstinct en een goede planning zijn we uiteindelijk samen van het ene naar het andere punt geklommen.”

(MW): “Als jullie iets hebben bewezen is het wel dat muziek nimmer tijd en plaatsgebonden is. Zo is jullie allereerste single dertig jaar na dato opnieuw uitgebracht. Dit alles vanwege het feit dat Little Green Bag wordt gebruikt in een film door ene Quentin Tarantino.”

(GB): “Ik kreeg al in 1992 een telefoontje van mijn uitgever, met de mededeling dat mijn liedje in een film zit. Van zowel de film (Reservoir Dogs) als de regisseur had niemand nog gehoord. In 1999 maakte hij dus Pulp Fiction, en in de slipstream van deze film was er

ineens enorm veel aandacht voor Reservoir Dogs. Met de heruitgave van de soundtrack begon het hele circus weer van voor af aan, en dat terwijl ik in de tussentijd al ruim veertig hits op mijn naam had staan. Het nummer kwam in de meest uiteenlopende commercials (60 tot 70 wereldwijd) weer terug, en leverde ons zo’n 365 shows per jaar op.”

(MW): “Hoe voelt het dan als artiest dat een nummer weer zo tevoorschijn komt en door compleet nieuwe generaties zo wordt omarmd?”

(GB): “In een woord: geweldig. Met name als songschrijver is er geen hogere eer te behalen. Als zelfs Tom Jones zowel Little Green Bag als Una Paloma Blanca als cover uitbrengt (en er vier miljoen van het desbetreffende album over de toonbank vliegen): Wat wil je dan nog meer? Voor mij was er op dat moment ook een cirkel gesloten. In 1967 speelde ik namelijk ook in een bandje, waarmee we nummers van Tom Jones speelden. Als dan ineens een man waar je fan van bent jouw nummer opnieuw opneemt is er geen grotere eer te behalen.”

(MW): Naast Little Green Bag en Una Paloma Blanca heeft u nog een aantal hits gehad, zowel solo als met The George Baker Selection. Met The George Baker Selection scoorde u hits als

Santa Lucia by night (1985), When we're dancing (1982), The wind (1983), Manolito (1985), Viva America (1987) en Bella Maria (1987).

Op welk succes met deze formatie(s) bent u het meeste trots op en waarom?

(GB): “Van alle nummers die je zojuist opnoemt toch wel Little Green Bag en Una Paloma Blanca. Dat zijn echt de highlights van mijn carrière. Eigenlijk ben ik trots op alles wat ik gezongen en geschreven heb. Bij elkaar zijn dat zo rond de 600 nummers.”

(MW): “In hoeverre zit er dan een verschil in het werkproces tussen nummers die u voor de band schreef en de nummers die u voor anderen schrijft?”

(GB): “Daar zit eigenlijk geen verschil in. Ik heb bijvoorbeeld voor BZN alleen maar nummers geschreven in hun begintijd. Omdat zij toen nog een rockband waren, en ik in mijn begin als artiest rock speelde was het schrijven niet zo moeilijk. Het proces van een liedje maken bij mij is: Of er valt iets in (een ingeving of een opzetje) of er valt helemaal niks in (en dan ga ik gewoon jammen om te kijken of er toevallig wat gaat gebeuren). Iedere componist heeft wel een ander werkproces, en dat maakt muziek maken zo interessant. Ikzelf geloof bijvoorbeeld niet in het werken naar een bepaald concept: dat vind ikzelf veel te beperkt voor het ontwikkelingsproces van een nummer. Daarnaast heb ik ook geen archief met nummers die ik later nog ergens uit wil brengen. Als een nummer geselecteerd is voor een album, gebeurt er niks met de nummers welke het album niet gehaald hebben. Dit zorgt er wel voor dat ik liever sommige nummers in een andere samenstelling had gezien, en natuurlijk zijn er dan ook nummers waar ik niet trots op ben.”

(MW): “Op welke nummers bent u dan niet trots?”

(GB, lacht): “Ik heb ooit een nummer gemaakt en dat heet Holy Day. Bij later inzien haalt dat het niet bij het niveau van mijn andere werk. Echter, het nummer is later weer gecoverd door een of

andere Franse zangeres welke met dat nummer een goede positie behaalde en er ruim een miljoen exemplaren van verkocht. Er valt dus hoe dan ook geen pijn op te trekken hoe een nummer valt.”

(MW): “Naast dat u muziek schrijft voor anderen, blijft uw muziek in combinatie met film ook een gouden combinatie. Zo is Una Paloma Blanca ook opnieuw uitgebracht voor de film Vet Hard (2005).”

(GB): “Niet alleen voor de film Vet Hard, maar ook voor The Kite Runner (2007) en The Executioner’s Song (1982). Van alles wat ooit in film gebruikt is, vind ik dat laatste toch het allerleukste. Het waar gebeurde verhaal gaat over de misdadiger Gary Gilmore, welke in de dodencel terecht komt. Onderweg naar zijn cel wordt de radio aangezet en komt ‘Una Paloma Blanca’ op. De misdadiger zegt letterlijk in de film: ‘dit nummer gaat over mijn leven’. Op het moment dat je een liedje schrijft kun je nooit bedenken wat voor impact dat kan hebben.”

(MW): “De impact van een nummer is inderdaad nooit van te voren te voorspellen. Het leven bestaat echter uit keuzes, vandaar dat ik de volgende stellingen voor u heb:

Als u zou moeten kiezen: nooit meer zingen of nooit meer schrijven?”

(GB, na lang aarzelen): “Nooit meer zingen. Ik ben gewoon een echte songsmid. Het proces van schrijven en creatief bezig zijn in de studio zal ik voor geen goud willen missen.”

(MW): “U heeft een paar jaar in Spanje gewoond, dus: Spanje of Waddinxveen?”

(GB), resoluut): “Waddinxveen, en Nederland in het algemeen. Het maakt mij niet zozeer uit waar ik woon, al moet ik bekennen dat ik niet zo houd van wonen in de stad. Nederland is een land waarin alles goed geregeld is. Een land waar altijd de zon schijnt is net zo

irritant als een land waar het altijd regent. Ik houd van het wisselende klimaat en het terugkeren naar je ‘roots’ na een lange reis.”

(MW): De laatste stelling: “De eerste George Baker Selection of de tweede George Baker Selection?”

(GB): “Hoewel ik met allebei heel erg veel plezier heb gehad, kies ik toch voor de eerste. Ten eerste omdat hiermee het begin is gemaakt voor alle verdere successen. Daarnaast was met de eerste Selection voor iedereen alles nieuw.”

(MW): “U bent al jarenlang een vaste waarde in de Nederlandse popmuziek. Welke artiesten vindt u zelf heel goed ?”

(GB): “Ikzelf heb een heel brede muzieksmaak, maar als ik dan toch namen moet noemen: Douwe Bob als enorm talent, The Golden Earring als ik moet denken aan een band en gelet op het volkse vind ik Marianne Weber. Door mijn brede smaak luister ik van alles en nog wat, dus ik voel me niet per definitie gebonden aan een bepaald genre of een bepaalde artiest.”

(MW): “Wat kunnen wij de komende tijd van u verwachten?”

(GB): “In september zit ik in Zuid-Afrika voor een tournee, en verder hier en daar wat optredens in Nederland. Door het overlijden van Jaap Buijs heb ik erg veel vooruit geschoven, want ik had er gewoon even geen trek in. De impact op het verlies van mijn manager en vriend is enorm: we hebben 46 jaar lief en leed met elkaar gedeeld. Ik zal het missen van Jaap eerst een plek moeten geven voordat ik in de muziek weer verder kan.”

Tekst: Mike Warrink

Fotografie: NCO Photography